Bovet, vencedor de la volta a Catalunya

Alfredo Bovet, destacat vencedor de la XV Volta a Catalunya

Els estrangers (italians i belgues) sobresortiren per llur millor classe i llur excel·lent compenetració :: La desmoralització ha estat la nota dominant en els nostres corredors

Per damunt de tot, després de finida la XV Volta Ciclista a Catalunya, ha quedat palesament demostrat als ulls de tothom que no estigui interessat a mantenir-los tancats a la realitat, el fracàs en el sentit esportiu (que és el que avui ens interessa, sense que, però, això vulgui dir que abandonem l'aspecte econòmic) dels principals elements que l'han "organitzat".

Destaca en primer terme el muntatge dels qui havien d'ésser futurs actors de la gran prova ciclista catalana. Excel·lent lot de participants estrangers (pagant, sempre se'n troben), contra una minsa i esquarterada selecció de corredors nacionals.

Nosaltres encara no hem arribat a comprendre com ha estat possible una semblant i tan grossa equivocació. Perquè no creiem que hagi estat presa una decisió de tanta importància sense ben meditar-ho.

Sinó que es tracta de gent "ficada" ja d'anys en coses ciclistes, diríem que ignoraven el veritable estat real del ciclisme espanyol. I que per contra, seguexen a l'ordre del dia el moviment ciclista estranger. Perquè altra cosa no té explicació possible.

La vinguda de quatre asos italians i quatre asos belgues, sembla que hauria de fer suposar l'existència, almenys, d'altres tants asos nacionals per a poder-los donar la rèplica.

¿Però, on són els vuit nacionals que els organitzadors veieren per a enfrontar als vuit estrangers? Nosaltres confessem que no els hem sabut trobar, i no sra, acabada la Volta (que no té cap mèrit fer afirmacions), sinó vuit dies abans d'iniciar-se la Volta a Catalunya. Això, encara no és el més important, puix que vuit homes és tan poca cosa quan s'organitza una prova de l'envergadura de la nostra Volta, que no tan solament haurien hagut d'haver-n'hi vuit, sinó setze o vint-i-quatre.

A tot arreu, en totes les proves per etapes, els elements del país són els qui dominen en nombre, i els estrangers d'idèntica qualitat que van a participar en aquestes proves, es troben amb l'handicap que suposa la inferioritat numèrica, i així són comprensibles lluirs alliances mútues.

En canvi, en la Volta a Catalunya d'aquest any, els vuit estrangers dominaren en absolut per la seva qualitat, tota la resta de participants fins a 65. D'aquests, pocs, ben pocs, eren els que podien seuir no diem pretensions, sinó únicament esperances de mantenir-se entremig d'ells. I ja s'ha vist ben clarament la tàctica adoptada per italians i belgues, que els brinda com a fruit de la seva ofensiva a fons l'eliminació de l'únic que en igualtat de condicions podia mirar-los cara a cara. I aquest únic —Marian Canyardo—fou vençut tan sols per la força del nombre. Cosa ben humana.

Quin mèrit tenia la vinguda d'un Demuysère entre nosaltres, quan precisament la crisi de renovació de valors ciclistes nacionals era la nota dominant?

¿I aquell quadriumvirat italià al davant del qual anava un minyó de la classe indiscutible de Bovet?

Ens exposàrem a fer el ridícul, i l'hem fet, d'una manera magnífica, insuperable, potser.

I és que els nostres organitzadors no se situen, pel que es veu, prou bé: L'any passat, a darrera hora (les darreres hores ja famoses), rebutjaven l'ainscripció d'uns corredors belgues per considerar-los modestos, sense tenir en compte que Bèlgica, com Itàlia, com França, són nacions eminentment ciclistes, i on cada corredor modest allí, pot figurar com a primera figura a qualsevol de les altres nacions. L'exit acompanyà la selecció feta per Verbist (el periodista belga que també aquest any ha acompanyat els seus compatriotes).

Estem segurs que no s'hauria acudit mai a Verbist de fer venir un Demuysère a casa nostra, i que si hagués estat consultat s'hi hauria oposat netament.

I encara les intencions dels organitzadors quant a participació estrangera anaven més lluny del que ha estat, puix que uns setmanes abans de la Volta anunciaven amb tot luxe de detalls la inscripció dels dos asos alemanys Buse i Altenburger, que en el seu país són considerats entre els millors.

Evidentment, està demostrat com no hi havia el més petit criteri del que és i havia d'ésser la Volta a Catalunya. I el fracàs, rotund, categòric, ha vingut aparellat amb la imprevisió i incompetència.

Perquè quan els corredors són ficats en la lluita, alesbores hom s'adona que els nacionals havien de formar un front únic. Si això era necessari, qui ho havia d'haver fet? Perquè és evident que si la Volta es diu que és una prova on cada home defensa la seva sort, i, per tant, predominen les individualitats, sobrat aquest contínu cridar, aquesta desmesurada exigència als corredors nacionals, per tal que s'unissin, que s'ajudessin mútuament. Es natural que l'únic corredor de veritable classe amb què comptà el nostre ciclisme, i per això mateix el seu isolament és més evident, més real, més visible. I aquest any, fins i tot, estava abandonat de les marques nacionals, i per tant, no tenia equip, no tenia corredors més o menys "companys". Anava tot sol. I precisament, en aquestes circumstàncies, les de major isolament de Canyardo, vingueren els organitzadors amb una llista de noms de corredors estrangers que solament per a plantar-los cara es necessitaven mitja dotzena de Canyardos més. I ja hem quedat que desgraciadament per al nostre ciclisme, no n'hi ha més que un!

Per una banda, vuit asos estrangers, sota les ordres d'un home com Demuysère, acostumat a manar i a ésser cregut. Aquests homes constituïren en la primera i segona etapes un front únic. Davant seu, ¿qui hi havia? Ningú. Homes isolats, grupets de dos corredors (i encara ma) avinguts).

Demuysère i els seus van ametrallar ja en la primera etapa, però el seu atac fou ben sostingut per tots, absolutament tots els nacionals. A la segona etapa (dura per una pila de circumstàncies), prossegueix el capità Demuysere disparant ara un belga, ara un italià, fins que veié esgotat l'únic home (Canyardo), que resistia aquests atacs... I és que d'altres nacionals inicisven, tal com també ja prevèiem nosaltres, fent el joc els estrangers. El resultat final ja és conegut: Canyardo perdé sis set minuts. Aquesta diferència que no hauria significat gran cosa si hagués comptat amb tres o quatre companys capaços d'ajudar-lo, era per a Canyardo l'anunci del que havia d'ésser tota la Volta. I en aquelles hores de repòs de Tortosa, Calyardo, un dels pocs corredors espanyols que ha demostrat que no corre solament amb els peus, va veure el negre panorama que presentava per a ell la XV Volta a Catalunya. Per acabar-ho d'agreujar, Isidre Figueres, un bon amic seu, l'únic que podia fer quelcom al seu favor, es veia deprimit davant les desconsideracions i el menyspreu dels organitzadors i decidia l'endemà no prendre la sortida. Canyardo quedava aquesta vegada materialment bon sol. I així se sortí de Tortosa.

Què va passar després? Ja és ben conegut de tothom l'escapada de Bovet, escapada que no té res d'extraordinària, si no és el fet de poder constatar la manera, el pas d'oca que portaven tots els altres corredors que el seguien. Aquest fou el mèrit de Bovet: no saber córrer a una marxa de 25-21 l'hora, sinó a una marxa més monada de 30-32 l'hora.

A mitja carrera, Canyardo trencà una roda, i degut a no trobar el recanvi a propòsit, tè lloc el seu teatral abandonament. I ara és quan diem: ¿Per què Canyardo no pogué substituir la roda trencada? ¿Es que anava tan desproveït que no en portava de recanvi? Verïtablement això fóra una mica estrany. En realitat, Canyardo portava recanvis, però aquests recanvis per una d'aquelles estranyes coses de l'organització, anaven en el mateix cotxe que portava els dels italians. Fusti, manager, director, etc., dels corredors italians, màxima autoritat en el cotxe per ordre de l'organització, va ordenar de seguir Bovet, quan aquest s'escapà, i, naturalment, el manager de Canyardo, el volenteròs Canti, que anava en el mateix cotxe de Fusti, es va veure impossibilitat de prestar cap ajut a Canyardo. Sembla mentida, certament, que una cosa semblant no hagués estat prevista pels qui tenien l'obligació de fer-ho!

Quatre quilòmetres a peu, i una roda d'un bon aficionat foren l'epíleg de la participació de Canyardo en la XV Volta a Catalunya, la primera que ha vist la seva retirada.

Abans d'abandonar, en aquells minuts emocionants, decisius per a un home Canyardo escoltava la proposició de continuar, encara que només fos com a "domèstic" dels altres nacionals, i, naturalment, Canyardo no va acceptar, no podia acceptar. Ben poques hores abans s'havia menyspreat Figueres, l'únic company de Canyardo, i en canvi en aquells moments s'intentava que aquest fes per als altres el que ningú no havia fet per a ell. Criteri incomprensible, injust, i poc meditat el que en aquesta qüestió ens han demostrat els organitzadors.

Almenys servis d'experiència!

LA VOLTA CICLISTA A CATALUNYA
L'arribada dels corredors a Montjuïc

(Foto Claret-Berd)

Marian Canyardo, carregat amb els neulers

Heus ací una definició popular que encaixa perfectament en l'afer de l'abandó de la Volta efectuat per Canyardo.

Volem analitzar-la i podem fer-ho sense apassionaments, sense pros ni contres, a "parti pris" en el cas de Canyardo. Precisament ja abans de començar la Volta, assenyalàvem l'anormalitat que trobàvem en la inscripció estrangera comparada amb la nacional, i per aquest motiu estem tant o millor situats com el qui més pugui estar-ho en aquesta qüestió.

En l'abandó de Canyardo hi ha una part de moral ben deficient-ma, i que s'ha de tractar d'una manera serena, imparcial. Marian Canyardo és avui dia, per desgràcia, l'únic corredor de classe amb què comptà el nostre ciclisme, i per això mateix el seu isolament és més evident, més real, més visible. I aquest any, fins i tot, estava abandonat de les marques nacionals, i per tant, no tenia equip, no tenia corredors més o menys "companys". Anava tot sol. I precisament, en aquestes circumstàncies, les de major isolament de Canyardo, vingueren els organitzadors amb una llista de noms de corredors estrangers que solament per a plantar-los cara es necessitaven mitja dotzena de Canyardos més. I ja hem quedat que desgraciadament per al nostre ciclisme, no n'hi ha més que un!

Per una banda, vuit asos estrangers, sota les ordres d'un home com Demuysère, acostumat a manar i a ésser cregut. Aquests homes constituïren en la primera i segona etapes un front únic. Davant seu, ¿qui hi havia? Ningú. Homes isolats, grupets de dos corredors (i encara ma) avinguts).

Demuysère i els seus van ametrallar ja en la primera etapa, però el seu atac fou ben sostingut per tots, absolutament tots els nacionals. A la segona etapa (dura per una pila de circumstàncies), prossegueix el capità Demuysere disparant ara un belga, ara un italià, fins que veié esgotat l'únic home (Canyardo), que resistia aquests atacs... I és que d'altres nacionals inicisven, tal com també ja prevèiem nosaltres, fent el joc els estrangers. El resultat final ja és conegut: Canyardo perdé sis set minuts. Aquesta diferència que no hauria significat gran cosa si hagués comptat amb tres o quatre companys capaços d'ajudar-lo, era per a Canyardo l'anunci del que havia d'ésser tota la Volta. I en aquelles hores de repòs de Tortosa, Calyardo, un dels pocs corredors espanyols que ha demostrat que no corre solament amb els peus, va veure el negre panorama que presentava per a ell la XV Volta a Catalunya. Per acabar-ho d'agreujar, Isidre Figueres, un bon amic seu, l'únic que podia fer quelcom al seu favor, es veia deprimit davant les desconsideracions i el menyspreu dels organitzadors i decidia l'endemà no prendre la sortida. Canyardo quedava aquesta vegada materialment bon sol. I així se sortí de Tortosa.

Què va passar després? Ja és ben conegut de tothom l'escapada de Bovet, escapada que no té res d'extraordinària, si no és el fet de poder constatar la manera, el pas d'oca que portaven tots els altres corredors que el seguien. Aquest fou el mèrit de Bovet: no saber córrer a una marxa de 25-21 l'hora, sinó a una marxa més monada de 30-32 l'hora.

A mitja carrera, Canyardo trencà una roda, i degut a no trobar el recanvi a propòsit, tè lloc el seu teatral abandonament. I ara és quan diem: ¿Per què Canyardo no pogué substituir la roda trencada? ¿Es que anava tan desproveït que no en portava de recanvi? Verïtablement això fóra una mica estrany. En realitat, Canyardo portava recanvis, però aquests recanvis per una d'aquelles estranyes coses de l'organització, anaven en el mateix cotxe que portava els dels italians. Fusti, manager, director, etc., dels corredors italians, màxima autoritat en el cotxe per ordre de l'organització, va ordenar de seguir Bovet, quan aquest s'escapà, i, naturalment, el manager de Canyardo, el volenteròs Canti, que anava en el mateix cotxe de Fusti, es va veure impossibilitat de prestar cap ajut a Canyardo. Sembla mentida, certament, que una cosa semblant no hagués estat prevista pels qui tenien l'obligació de fer-ho!

Quatre quilòmetres a peu, i una roda d'un bon aficionat foren l'epíleg de la participació de Canyardo en la XV Volta a Catalunya, la primera que ha vist la seva retirada.

Abans d'abandonar, en aquells minuts emocionants, decisius per a un home Canyardo escoltava la proposició de continuar, encara que només fos com a "domèstic" dels altres nacionals, i, naturalment, Canyardo no va acceptar, no podia acceptar. Ben poques hores abans s'havia menyspreat Figueres, l'únic company de Canyardo, i en canvi en aquells moments s'intentava que aquest fes per als altres el que ningú no havia fet per a ell. Criteri incomprensible, injust, i poc meditat el que en aquesta qüestió ens han demostrat els organitzadors.

Almenys servis d'experiència!

La participació de Demuysere o un contracte estupendíssim

Es evident que si no hagués estat l'abandó de Marian Cañardo, la nota més sensacional de la Volta hauria estat la retirada del belga Jeff Demuysère. Però, com diem, Cañardo ha servit de "tapadora" sobre el que ha passat amb Demuysère.

Nosaltres, que no tenim cap interès per ningú, sinó únicament el d'informar de la millor manera possible els nostres lectors, volem dir uns mots sobre aquest assumpte. En primer terme exposarem les condicions en què fou contractat Demuycère.

Aquest corredor, mentre efectuava la Volta a Italia, va rebre per part de Fusti, el manager de l'equip italià (al qual, per cert, no venia gens de gust que el belga participés a la Volta a Catalunya, per motius ben comprensibles), una proposició dels organitzadors de la Volta catalana. Les condicions IMPOSADES per Demuysère i ACCEPTADES per l'organitzadó foren: 3.000 francs pel sol fet de prendre la sortida; 500 francs per cada etapa, amb un fix mínim assegurat a l'import del primer premi.

Davant aquestes predilectes i incomprensibles condicions, és evident que el nostres asos s'havien de sentir fuetejats en la moral, vexats en llur amor propi, en considerar que hi havia qui, sense mstar-s'hi, «tracara que es classifiqués el darrer, guanyaria tant o més que ells classificant-se en els primers llocs.

I és que ells ignoraven que Demuysère havia estat contractat pensant més que en la cursa en si, en l'arribada a l'Exposició, a fi que brindant el nom (solament el nom) d'una primerissima figura internacional, l'èxit econòmic ja estava assegurat.

Però el sol fet de venir contractat per mediació de Fusti, home que coneix d'una manera perfecta els negocis ciclistes, ja palesava com havien d'ésser amistosos i ben compenetrades les relacions entre el belga i els italians.

Les circumstàncies, però, canviaren per complet la decoració. Demuysère, amo absolut en la primera i la segona etapes, puix que tenia a les seves ordres els quatre corredors italians i no cal dir els seus tres compatriotes belgues, en va veure desobeït en la tercera etapa, quan Bovet, s'havia escapat. Els italians no volgueren perjudicar el seu company, i els belgues consideraren que no eren precisament ells amb qui s'havien fet els pactes i, per tant, no els interessava la sort de Demuysère. Alesbores, aquest es va veure sol: i gat vell com és en l'ofici, s'adonà de les dificultats que es presentavèn i que ell no havia previst. Sense pensar-s'hi gens, baixà de la bicicleta i pujà en el cotxe, abandonant la Volta.

En realitat, no li interessava prosseguir una prova que podia obligar-lo a fer un esforç... i quedar mal·lament, i com que per altra banda res no l'obligava a continuar, gràcies al magnífic contracte, va poder reclamar 3.000 francs per la sortida, 1.500 per les tres etapes, les despeses, etc., etc., i marxar tranquil·lament a "complir" un altre contracte a Ostende, dos dies després.

D'això se'n diu saber fer venir aigua, no? Es del tot comprensible que el pressupost de despeses sigui tan elevat, i àdhuc que hi hagi déficit.

I, mentrestant, observeu el revés de la medalla:

La diferència de tractes o el cas Figueres

Tot corredor no nacional té un tant assegurat per despeses de desplaçament, per etapa correguda, etc. Això és lògic i no tenim res a dir-hi. Però quan es fan condicions excepcionals a segons qui, el menys que es pot exigir és que els altres siguin tractats amb normalitat. Un cas que nosaltres trobem fortament censurable és el d'Isidre Figueres. Aquest minyó, fill de Barcelona, dos de petit que viu amb la seva família a Tolosa. El seu interès per les nostres coses ha fet que es desplaci sovint a la nostra ciutat, i, com que per altra part la seva classe li permet d'adjudicar-se alguns bons llocs a les curses, d'aquí que la seva estada entre nosaltres és prolongui, tenint gairebé sempre per punt de mira la Volta a Catalunya.

Sembla, doncs, que lògicament Figueres tenia dret a una subvenció diària (gran o petita), en prendre part a la Volta catalana, tenint en compte el seu desplaçament. Però no fou apreciat així pels organitzadors i hagué de sortir menjant de les seves pròpies pessetes. A la segona etapa, les avaries l'eliminaren dels primers llocs, i arribà a Tortosa amb un retard d'uns 10 minuts respecte al primer nacional. Aquest retard, que Figueres podia haver superat gràcies a la seva indubtable classe, posada de manifest en la recent Volta a Italia, era un factor més que, ajuntat a la desmoralització que suposa la diferència de tracte, va contribuir poderosament a fer decaure el seu esperit i les ganes de córrer la Volta.

A Tortosa planteja novament la qüestió econòmica (p agament de despeses simplement, u es 30 pessetes diàries), i els org itzadors se'l tragueren del davant e lent que tenien feina. Naturalm ent, estaven enlluernats per la g sta del dia abans que havia efe tuat Demuysère, en el qual veien la màxima "atracció" de la Volta!

I Figueres, portat p el seu desig, encara es llevava a la matinada igual que el altres par cipants, i es vestia i es preparava p ser sortir. Una última esperança dev tenir encara d'arribar a un acord, sobretot pensant en la misèria a el que demanava. Però no fou així. Cap dels organitzadors no conced importància a la seva actitud... i alesbores el minyó decidí no pre dre ja la sortida. Els organitzadors en tenien prou amb Demuysère amb els italians Bovet, Marchisio, Morelli i Gremo i els belgues Corthout, Decroix i Dignef. A aq sests, sí, bones pessetes, ben tractats. Un nacional? Res, home, res, encara que sigui de Tolosa.

Definitiu!

Breu impressió de la tasca dels corredors

Tot el que es pugu dir en elogi de l'excel·lent classe d el vencedor Bovet, és sobradament justificat, puix Catalunya que ha estat pas a minyó.

Ben ajudat pels seus companys Marchisio, Morelli i Gremo, ha domi- nat, i a ultima hora confirmà de una manera categòrica la seva superioritat damunt la resta de participants.

Ha guanyat fàcilment, es pot dir, però la seva victòria és justa i ben merescuda. El feliç em.

Els belgues també s'han comportat estat el ma- fet excel·lent corredor que correguè- rem l'an passat. Decroix ha demostrat una normalitat molt fiable, i en canvi Carthout, en dues etapes, fou el mé s irregular dels tres.

Per la banda dels nacionals, Trueba en primer lloc, i després Esquerra, feren tot el que pogueren per a salvar la Volta i el seu bon nom. Quan calgueren ven- gut, fou per tro- bar-se isolats, so , exhaurides ja, les seves forces de p serva, i per tant, lliurats per complet a tot el que vol- guessin fer els est angers. Com que creiem que no es podien comportar millor del que ha han fet, és per això que mereixen ambdós el nostre elogi.

De la resta de nacionals, salvant potser la regular at de Bachero i l'excellent paper d Sancho, val més que no en parlem.

La desfeta dels nostres corredors ha estat, sense d a dubtes, i no hi ha valen atenuants.

L'opinió de Fusti, el manager dels italians

Després de la Volta hem parlat el popular i intel·li ent manager Fusti, el qual com ha d en preguntar-li la seva opinió:

—Bovet és un gran corredor; un magnífic corredor digne patró dels Brinda i Guerra. Els espanyols no han existit.

I a continuat d em:

—Els corredors italians i belgues hom els pot con sopinar de primera categoria; els c corredors nacionals són de tercera... Potser Trueba es pot qualificar de segona. Per aquesta diferència de cla se, no hi ha hagut lluita, no podia aver-n'hi. Un altre any... que facin venir primeres categories franceses, belgues, alemanyes, perquè nom s italians i belgues, francament...

I fa un gest q e significa l'ensomni- ment que l'ha acompanyat durant la Volta.

CLASSIFICACIÓ GENERAL

Alfred Bovet, italià, en 55 h. 4' 19", 1.576 quilòmetres. Velocitat, 28'619.

Morelli, italià, en 55 h. 36' 18".

Antoni Dignef, belga, en 55 h. 39' 16".

Vicenç Trueba, italià, en 56 h. 9' 37".

Felice Gremo, italià, en 56 h. 13' 46".

Luigi Marchisio, italià, en 56 h. 13' 10".

P. Esquerra, en 56 h. 35' 3".
V. Bachero, en 56 h. 35' 22".
E. Decroix, en 56 h. 39' 4".
J. Nicolau, en 56 h. 41' 43".
A. Escuriet, en 56 h. 44' 14".
C. Elis, en 56 h. 45' 4".
J. Pagès, en 56 h. 50' 16".
A. A. Sancho, en 57 h. 18' 13".
J. Tudela, en 57 h. 23' 6".
A. Corthout, en 57 h. 54' 37".
P. Albinyana, en 58 h. 8' 16".
J. Casamada, en 58 h. 37' 43".
M. Izquierdo, en 58 h. 56' 54".
R. Martínez, en 59 h. 5' 29".
M. Llecarart, en 59 h. 32' 15".
R. Yoldi, en 59 h. 38' 19".
M. Martínez, en 59 h. 50' 25".
M. Carrion, en 60 h. 12' 51".
J. Pisas, en 60 h. 29' 40".
A. Ferrers, en 60 h. 54' 4".
J. Viader, en 60 h. 59' 2".
E. Pérez, en 61 h. 15' 23".
B. Navalon, en 61 h. 16' 4".
X. Forns, en 61 h. 17' 51".
J. Arbós, en 61 h. 55' 51".
J. Rocart, en 62 h. 17' 50".
R. Moreno, en 62 h. 23' 31".
J. Ninyarro, en 63 h. 18' 45".
V. Guijarro, en 63' 51' 14".
J. Santin, en 64 h. 25' 32".
J. Urpi, en 65 h. 44' 15".
J. Ventura, en 65 h. 46' 23".
S. Galimany, en 66 h. 12' 35".
R. Carrion, en 67 h. 6' 35".

La darrera etapa

Molt d'ordre (potser l'any que ha estat millor sigui) en tot el trajecte final de la darrera etapa, gràcies al servei de motos del Departament de Circulació.

Molt de públic, àvid d'emocions que no existeixen, i que portaren una fredor manifesta als llavis, que no podien pronunciar, com altres anys, el nom d'un afavorit.

Heus, així, en síntesi, l'aspecte global de la darrera etapa.

La carrera de Consolació

Els organitzadors en esmentar la Volta, anunciaren que mentre s'esperava l'arribada dels "tours", s'efectuaria una cursa reservada "únicament" als corredors que haguessin abandonat la Volta. Com que l'"èxit" de la inscripció (eren cinc) va esparverar els organitzadors, alesbores decidiren ampliar-la a totes les categories, en manifest perjudici d'aquests cinc inscrits, que havien de lluitar contra d'altres de més reposats que ells.

La prova consistia en nou voltes al circuit conegut pel de l'"Exposició". En va resultar vencedor Ricard Ferrando, indubtablement, el millor home de la quarantena de participants. El segon fou Borràs, i a darrera seu, Valent.

Arriben els primers tours

Enmig de grans aplaudiments, passen per davant de la meta els primers corredors de la Volta, que són: Bovet, Morelli i Dignef. La primera volta la fan en 7 minuts ,30 segons. A la segona, ohan vés passar sol Bovet, que s'ha desfet dels altres dos participants. Ha invertit 6 m. 10 s. Fan encara la tercera volta en 6 m. 8 s., sense que els altres corredors de la Volta donin la sensació d'existir... fins que 31 minuts després es presenta un escamot compost d'uns quinze corredors, que després d'efectuar les voltes, donen la següent classificació:

1. Bovet, en 5 h. 37 m. 9 s.
2. Morelli, en 5 h. 39 m. 58 s.
3. Dignef, en 5 h. 40 m. 54 s.
4. Trueba, en 6 h. 6 m. 8 s.
5. Marchisio, en 6 h. 6 m. 12 s.
6. Escuriet, en 6 h. 6 m. 12 s.
7. Gremo, igual temps.
8. Bachero, igual temps.
9. Elys, Nicolau i Decroix, en 6 h. 7 m. 7 s.

Izquierdo, Tudela, R. Martínez, Sancho, Pagès, M. Carrión, Viader, Casamada, Ferrers, Ricard, Llenard, Yoldi, Ezguerra, Albinyana, M. Martínez, Pérez, Forns, Fisas, Navalón, Arbós, Corthout, Minyarro, Ventura, Urpi, Galimany Santín, Guijarro, Moreno, Carrión (R.)

A la presidència

El President de la Generalitat de Catalunya, Sr. Macià, va presidir l'acte de rebre els corredors de la Volta a Catalunya, i tingué cura de lliurar senges ramells de flors amb llaçades catalanes: a Bovet, vencedor de la prova, i a Trueba, primer dels nacionals.

També hi havia a la presidència el ministre de Marina de la República, Sr. Companys; el governador civil, Sr. Anetlla, i un representant del general Batet.

Resultats tècnics de la Volta

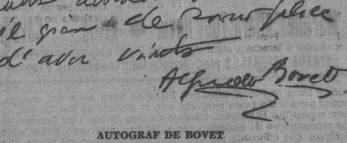
A continuació donem els resultats obtinguts en les vuit precedents etapes, en els quals hom pot veure les diferències en la classificació general:

PRIMERA ETAPA:
BARCELONA — MANRESA

1. Jeff Demuysère, belga, 2 h. 34'.

AUTOGRAF D'ESQUERRA

AUTOGRAF DE BOVET

"Gràcies a Catalunya per l'acolliment cordial que he trobat en tot el curs d'aquesta Volta. Molt content d'haver guanyat."

22è cicles Lázaro, a 32 km. 663 p. h.
2. Lluís Morelli, italià.
3. Alfred Bovet, italià. ú
SEGONA ETAPA:
MANRESA — TORTOSA:
1. Corthout, 213'600 km., en 8 h. 11 m. 35 s.
2. Demuysère, idem.
3. Morelli, 8 h. 13 m. 2 s.
La classificació general era:
1. Jeff Demuysère, 10 h. 45 m. 57 s. - 2. Corthout, igual temps. - 3. Morelli, 10-47-24. - 4. Bonet, 10-52-43. - 5. Canyardo, 10-52-43.
TERCERA ETAPA:
TORTOSA — REUS
1. Bovet, 7 h. 1 m. - 2. Dignef, 7 h. 30 m. 30 s. - 3. Trueba, 7 h. 30 m. 39 s.
QUARTA ETAPA:
REUS — LLEIDA
1. Corthout, cicle Lázaro, e 4 h. 55 m.; 2. Morelli, 4 h. 55 m.; 3. Decroix, igual temps.
Classificació geeral: 1. A. Bovet, italià, prof. cicle Lázaro, 22 h. 49 m. 43 s. - 2. Antonie Dignef, belga, prof. Cicle Catalunya, 23 h. 19 m. 13 s. - 3. Trueba, espanyol, prof. Orbes, 23 h. 19 m. 22 s. - 4. Morelli. - 5. Decrox.
CINQUENA ETAPA:
LLEIDA - LA SEU D'URGELL
1. Morelli, 198 km. en 6 h. 44 m.
2. Ezquerra; i 3. Marchisio (igual temps).
Classificació general: 1, Bovet, cicles Lázaro, 29 h. 35 m. 13 s. - 2. Trueba, 30 h. 4 m. 12 s. - 3. Morelli, 30 h. 4 m. 54 s. - 4. Dignef. 30-9-25; 5. Ezquerra, 30-11-39.
SISENA ETAPA:
LA SEU D'URGELL — GIRONA
1. Trueba, 8 h. 31 m. - 2. Dignef, 8 h. 34 m. 55 s.; 3. Morelli, igual temps.
Classificació: 1. Bovet, 38 h. 14 m. 23 s.; 2. Trueba, 38 h. 35 m. 12 s.; 3. Morelli, 38-39-49; 4. Dignef, 38-44-20 5. Ezquerra, 38-50-49.
SETENA ETAPA:
GIRONA — FIGUERES
1. Dignef, 4 h. 51 m. 32 s.; 2. Morelli, 4-54-1; 3. Corthout, 4-54-1.
Classificació general: 1, Bovet, en 43 h. 9 m. 10 s. - 2. Morelli, 43-33-50. 3. Dignef, 43-35-52. - 4. Trueba, 43-40-59. - 5. Ezquerra, 43-59-4.
VUITENA ETAPA:
FIGUERES — CALDES DE MALAVELLA
1. Gremo, en 6 h. 7 m. - 2. Bovet, igual temps. - 3. Tudela, b n. 18 m. 55 s.
Classificació: 1. Bovet, 49 h. 27 m. 10 s. - 2. Morelli, 49-56-20. - 3. Dignef, 49-58-22. - 4. Trueba, 50-3-39. - 5. Gremo, 50-7-34.

PERE ABELLA - MASDEU

Aires de la Volta

Quan Canyardo trencà la roda que l'obligà d'abandonar, un dels molts cotxes que es deturà, fou el que anava Martinez, qui tenia cura de Bachs e i Nicolau, etc. Dintre del cotxe, ben amagades, dues rodes de recanvi. Canyardo ho ignorava, i, naturalment, no les demanà. Tampoc les hi haurien deixat, perquè segons digueren després, el tal Martinez quan porta recanvis per un, és per aquell i per ningú més.

Millor, donos, Marian, que ho ignoreu, això; l'estalviareu un "miquel".

En canvi, el belga Corthout, quan trencà, no una roda, sinó totes dues, de seguida trobà qui es preocupà per ell. Els espanols del cotxe "Bambú" li trobaren rodes de recanvi.

Contrastos curiosissims i que entre nosaltres som molt aficionats a prodigar.

* * *

L'emissora Ràdio Barcelona donava aquests dies al vespre unes noticies sobre la Volta.

Parlava un senyor en to oratori. I quina no fou la nostra sorpresa (ara no sabem si agradable o desagradable), en sentir que la Ràdio repetia les frases escrites en un nostre article dedicat al programa de la Volta de 1932, i titulat "L'obra de tots".

Un cop acabat, l'"speaker" digué: —Acabem de sentir el vice-president de la U .E. de Sans, senyor Munné.

* * *

Amb evident mala fe i sabent que faltaven descaradament a la veritat, hi hagué qui es va entretenir a fer córrer entre els seguidors de la Volta, que en la nostra informació de dilluns passat i en parlar de l'afer "places per a la Premsa" (que tan mal servida ha estat), haviem incorregut en una grolleria en el paragraf final.

Transcrivim a continuació el citat paràgraf:

"Ho ignorem, i ens en dolem, malgrat que n'hi ha d'altres de més sortoses que fins s'hi han pogut portar la senyora."

Que no és el mateix que s'hi hagüessim dit "la senyora o "el que sigui" com deien els despistats.

Afortunadament sabem distingir, la qual cosa no podem dir d'alguns que coneixem.

* * *

Una nota de les més pintoresques d'aquesta Volta, ha estat el fet que des de Lleida els participants han estat sempre els mateixos: 41. Res, no es deixava plegar ningú. Molts eren els corredors que efectuaven bona part del quilometratge en alguna camioneta, fins que en arribar prop del final d'etapa, balxaven, i així es classificaven.

Per cert que un cas ben divertit fou el que passà al melillenc Miñarro, qui en el seu tipic parlar digué al conductor del cotxe: "Me ha dado usté un susto, hombre: creía que ya habíamos pasado la meta".

I així per l'estil, d'altres casos que sabem i que avui ens reservem.

* * *

En l'última etapa i sense previ avis (com és reglamentari de fer abans de la sortida), els corredors foren obligats a efectuar una parada de mitja hora al control de proveiment de Cardedeu.

Hom allegava que s'arribaria massa aviat a Barcelona. Però es veu que Bovet, Morelli i Dignef no estigueren conformes amb això, i corrent corat joament, es presentaren mitja hora més aviat que els altres a la meta final.

* * *

Seguint una "rutina", en aquesta Volta també hi havia etapes amb quilometratges equivocats. La segona, Mauresa-Tortosa, tenia uns cinquanta quilòmetres més dels fixats. Les de Seu d'Urgell-Girona Girona-Figueres, també tingueren la seva "propina".

El torneig de Promoció

RESULTATS D'AHIR

Badalona - Reus, 7-0.
Granollers - Manresa, 1-0.
Iluro - Gironina, 0-1.

CLASSIFICACIO

Granollers	13	8	2	3	26	17
Badalona	13	8	2	3	47	22
Girona	13	8	1	4	20	17
Sans	13	6	3	4	23	15
Iluro	13	6	1	6	27	25
Manresa	13	4	2	7	15	31
Reus	13	4	0	9	13	35
Martinenc	13	2	1	10	19	34

El Granollers i Badalona estan ja classificats. Ja [illegible] danca encara un tercer, el qual haurà de decidir-se el dilluns, al [illegible] partit Gironaenc, que se celebrarà a la primera població. Cal remarcar que aquest amb un empat en [illegible] ten prou, i si es donés el cas que perdessin, el Sans guanyaria per [illegible] millor l'aplicació del goal average, que el primer partit el va guanyar per 1 a 0.

A MATARO

Amb extraordinari interès era esperat el partit celebrat ahir a Mataró; del seu resultat depenia, com així fou, que sortissin classificats o no d'ingressar a superior categoria.

El camp de Mataró [illegible] presentà un aspecte imponent. Amb [illegible] centes mena de vehicles plens de gom [illegible] amb contingent d'aficionats gironins, com també dels pobles veins d'aquesta ciutat.

Ya victòria, obtinguda pel Girona, la qual dóna plena satisfacció a les seves aspiracions, fou adquirida davant un adversari que a totho mund i d'un ad[illegible] mostrà ésser superior. del partit de Si han sortit amb els dos punts podien donar-se'n per satisfets. Els gironins [illegible] Providència, que [illegible] tat el seu gran factor. Una altra part ha estat la [illegible] eficàcia d'una davantera que, malgrat de treballar molt algun dels seus [illegible] components, no ha estat gens oportuna en tirar a gol. Gràcia, un cop obtinguda el Girona, a gol en que fou compta l'onze local, per acord dels [illegible] federatius ilurencs se l'exclogué de [illegible] l'onze, i això, al nostre modest criteri, també influí bastant aquest decisiu contratemps.

L'actuació del partit [illegible] Girona, fent un judici del partit, [illegible] d'haver hem de dir que aquest on[illegible] ze no sobresurt dels restants equips, que davant de la classificació han de continuar al Grup Preferent, és [illegible] més: han passat alguns d'aquests demostrant que tenim més condicions. No obstant, decantant-nos a l'home de les realitats, i aquest són les victòries, ni podem ni volem discutir-les: es més: esperem de l'onze gironí que sigui un bon imitador de les comarques gironines Palafrugell F. C.

L'únic gol que es marcà en tot el encontre fou produit a les acabalies del primer [illegible] tems. En fou autor Clarà, en aprofitar una jugada desgraciada de Bo[illegible] rás i d'un xut fluix sense malicia que fiinesta no feu cap esforç per a defensar.

El primer tems [illegible] urar.

El domini iluren[illegible] s. Una falta greu a l'àrea de penalty, [illegible] comesa per l'emfora i desaprecia[illegible] guda per l'àrbitre, anulla un gol a l'Iluro.

Al segon tems [illegible] també anullaren els locals un bon entrat per Quinquilla. El [illegible] c en aquest tems fou tan emocionant i tan mogut com l'anterior, però [illegible] u més abundant en entrades perilloses per sostenir l'avantatge, i això [illegible] per algun incident.

Componien els equips:

Girona: Gaucin; [illegible], Busot, Farró, Flavià, Ribes, Vila; [illegible]ta, Torres, Ferrer, Clarà, Balmanya i Pagès.

Iluro: Iñesta, [illegible]as, Borràs, Ramon, Soler, Porrera, Perona, Pi, Palomeres, Quinquilla i Navas.

L'arbitratge del senyor Santollano tingué bastant a desitjar; estigué molt desencertats en els fallS; encara que creiem que sense intenció, perjudicà bastant els locals. El més significat de la seva actuació fou les rectificacions que hagué de realitzar per equivocacions arbitrals.

En finalitzar el partit uns exaltats dels acompanyants del Girona, al mateix camp de joc, agrediren l'equipder iluренc Navas. Aquest incident produí una gran alteració d'ànima, que donà lloc a la intervenció de la força pública.—**Bellavista.**

A GRANOLLERS

Aquest penúltim partit del Torneig promocionals a la Primera Categoria, després del resultat magnífic obtingut per l'onze local damunt del Badalona, amb tot i que era esperat amb expectació pels partidaris del Granollers, es donava ja com a decidit a favor dels vallesans.

Això fou potser el motiu que el públic no acudís en tanta quantitat com en altres encontres al terreny local i també al poc interès posat en la lluita pels jugadors, que han actuat amb visible desgana.

La victoria obtinguda per l'onze granollerí, encara que petita, ha estat merescudíssima, tota vegada que en el primer temps haurien pogut marcar tres o quatre gols que els davanters blancs no han volgut o han fet ben poca cosa per obtenir.

La composició que ha presentat el Manresa, alguns dels quals jugadors s'ha dit que no estaven legalment inscrits, creiem nosaltres que ha influit en l'actuació dels granollerins, que, val a dir-ho, han jugat en pla guanyadors i sense esforços.

La partida ha estat, però, interessantíssima per la gran oposició que el Manresa ha fet als atacs dels locals al primer temps i pel gran entusiasme amb què han jugat a la segona part, que els ha valgut dominar durant bona part d'aquesta, però sense resultat practic, degut, a la formidable defensa que Mateu, Lledó i Colomer han fet de la porteria granollerina.

El gol l'ha estrat Vila al cap de tres minuts de començat el partit, d'un fort xut que Azón, amb tot i deturar-lo, no ha pogut blocar; la pilota ha tocat el pal i s'ha introduit a la seva porteria.

Els equips estaven formats així:

Granollers: Mateu, Lledó, Colomer, Torres, Sala, Rifé, Lluch, Jori, Sanç, Vila i Guix.

Manresa: Azón, Prat, Batllé, Prat, Comballer, Martínez, Sangrà, Bastardes, Perpinyà, Senyal i Vilanova.

El collegiat Hernández ha actuat acceptablement, si bé cal tenir en compte que la partida no ha presentat dificultats.

Amb aquest triomf el Granollers queda ja classificat per a l'ascens a la Primera Categoria, encara que el diumenge perdés l'últim partit que ha de disputar el Reus en el terreny d'aquest. — **Jofra.**

A Sant Adrià

EL BADALONA BAT DESCANSADAMENT EL REUS PER SET GOLS A CAP

Seriem injustos si diguéssim que el gran nombre de gols marcats ahir pel Badalona va ésser excessiu. Es un resultat força crescut, però tradueix exactament la diferència (volem jutjar únicament pel partit que vam presenciar ahir a Sant Adrià) de classe dels dos equips posats en lluita. El Badalona va jugar molt millor i per això va guanyar. La seva victòria va preveure's ja de de sortida, ja va donar el primer ensurt a Sanç. Poc després Xiol marcava el primer gol, i el mateix Forgues, amb tempa per a preparar-se, va engegar un bon xut i aconseguí el segon.

El Badalona jugava molt descansadament, perquè pot dir-se que no tenia pas enemic davant seu, malgrat que els nois del Camp de Tarragona intentessin defensar-se amb delit. Després d'uns xuts al pal de Forgues i Torres, el negre Betancourt va aprofitar molt bé l'ocasió per a marcar el tercer gol. Els reusencs, però, no anaven pas desorientats ni això els descoratjà; continuaren lluitant amb entusiasme, però amb poc encert. En ocasió d'escapar-se la pilota de les mans del porter reusenc, Xiol, amatent, marcà el quart gol.

Després del descans, el Badalona ja no es va prendre la lluita amb tant d'entusiasme, i els negre-vermells de Reus van conformar-se tant que malgrat de complir sobre el terreny amb la dignitat esportiva, van prendre la lluita en un pla humorístic, sense faltar a ningú, però, i fent-se el carrec que no hi havia res a fer i que més valia prendre's la desfeta com a cosa irremeiable.

Encara els van fer tres gols més entre Forgues i Betancourt, i malgrat que ells van tenir algunes ocasions per a esborrar el zero, no ho aconseguiren perquè la sort no els va acompanyar, i àdhuc en ocasió d'esser castigat el Badalona amb un penalty no pogueren marcar.

Els equips eren:

Badalona F. C.: Florença, Borràs, Martín, Mauricl, Mena, Josa, Millan, Xiol, Forgues, Torres i Betancourt.

Reus Deportiu: Sanç, Cort, Sanç, Margalef, Fornés, Reverter, Catalá, Rouduà, Domingo, Palau i Rovira.

No podem pas parlar de les actuacions de les individualitats, perquè ja se sap que haurem de dir que els del Badalona ho van fer molt bé (és clar, al vam guanyar per tanta diferència), i els del Reus solament amb voluntat i prou.

L'arbitratge va anar a càrrec del senyor Vilalta, el qual va fer-ho força bé.

ADRIA

NATACIÓ

Els encontres internacionals

França venç Espanya per dos gols a cap

Les poques noves que tenim en el moment de fer aquestes ratlles, ens priva de comentar el partit amb el calre tècnic que nosaltres voldriem. No obstant, fen voltar el telegrama que tenim als dits, ens diu prou que el partit França-Espanya, quart de la série internacional, si bé ha estat una desfeta dels nostres colors, no és una desfeta per sentir el pessimisme d'una manera aclaparadora. Ans al contrari, el resultat de dos gols a cap, a nosaltres ens sembla una cosa tan normal, que l'acceptem dins tots els atenuants dels desavantatges ben remarcables per als components de l'equip de casa. La poca densitat de l'aigua dolça, i Tourelles és de les piscines on aquest handicap es fa sentir, l'ambient del public, que per bé que imparcial, sempre tira pels seus, i la formació extra-formidable de l'equip de França, que percatat del que representava per a ells el partit amb Espanya, han fet sortir una vegada més l'estrella anomenada Padou, fins ara un bon xic apagada.

Els dos a cap, és un resultat honorable. Es clar que perdre, en la majoria dels casos normals, és signe d'inferioritat. Davant França, no hi viem d'anar a buscar una victòria. Això seria enganyar-nos nosaltres mateixos. L'enfrontar-se amb els francesos era, si més no, per creure-se una posició dins el mon aquàtic. I amb el resultat d'ahir, quedà ben definida. La prova era dura, i els jugadors catalans n'han sortit molt més airosos del pensàmem que quarant aquestos dies planava per l'ambient aquatic.

En carreres el resultats per bé que previstos a favor de França, no ho foren amb la facilitat, que també semblava. Quatre cinquens de segon en els relleus, 5 per 50 metres estil lliure, és una diferència tan exigua i mínima, que podem estar més que satisfets del resultat assolit, el qual palesa que no ha estat tan fàcil com els diaris francesos volien suposar. L'equip de velocitat de França és, sens dubte, el millor que avui día pugui formar. Taris, Diener, Van de Castelle, Thibault i Gatteland, són actualment els cinc homes més ràpids amb marques que no pugen dels 29 segons. No sabem la composició exacta del nostre equip, ja que havia d'esser sobre el "terreny" on s'havia de formar. Els cinc sprinters nacionals ens han fet quedar molt bé.

En els rellevaments 4 × 200 les marques dels francesos, superiors a les nostres, s'ha vist al final de la carrera, que han portat una diferència de 32 segons, una carrera, però, que a la sortida de Barcelona ja estava decidida a favor seu.

El partit de water polo l'arbitrà el belga De Raeve; no podem dir si amb encert o no. El telegrama és massa lacònic. I els equips s'han format de la següent manera:

França: Delporte, Lambert, Bultel, Padou, Diener, Vandeplancke i Cuveller.

Espanya: Cruells, Puig, Brull, Camper, Sabata, Palatsi i Jiménez.

El partit, com hem dit, ha acabat amb el resultat de dos gols a cap. Un d'ells fou aconseguit de penalty.

* * *

CAMPIONAT DE CATALUNYA DE WATER POLO DE TERCERA CATEGORIA

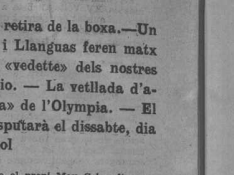
RESULTATS

Sabadell, 2; Barcelona, A. 3.
Atlètic A, 3; Barcelona B, 4.
Atlètic B, 0; Barcelona C, 8.
Mediterrani Barceloneta, suspès.

La jornada d'ahir es presenta normal. Venceren els equips que sobre el paper tenien més probabilitats, però no amb la facilitat que hom creia. Sobretot els dos disputats en primer lloc, on l'ardiment jugà un paper importantissim. El Sabadell i l'Atlètic, per bé que vençuts, vengueren cara la victòria, ço que ens porta a presenciar unes lluites entrellaçades amb jugades molt vistoses i d'un millorament en la classe de joc.

Max Schmeling es casa, però no es retira de la boxa.—Un nou triomf de Godoy. — Mestres i Llanguas feren matx nul. — Torregrosa, futura gran «vedette» dels nostres rings. — Peña, vencedor de Tiberio. — La vetllada d'aquesta setmana, amb la «gran gala» de l'Olympia. — El combat Uzcudun-Corkindala es disputarà el dissabte, dia primer de juliol

Francesc Ros

El fet que el propi Max Schmeling acceptí com a bo el resultat del sen combat amb Max Baer, ens fa pensar que les versions que atribuien el triomf ressonant del jueu a les irregularitats comeses pel vencedor en el transcurs dels déu rounds que durà la lluita foren producte únicament de la imaginació d'algun cronista poc imparcial. Max Baer, donc, guanyà i guanyà bé, i aquesta victòria li permetrà presentar la seva candidatura per a la challenge del títol mundial que la pròxima setmana Primo Carnera intentarà arrabassar a Jack Sharkey.

Quant a Max Schmeling, s'havia dit en principi que es retiraria de la boxa després d'aquesta desfeta; però com succeix a tots els boxadors que no estan acostumats a perdre, passada la primera impressió s'hi ha repensat i ja es parla d'un revenja amb Max Baer, a celebrar pel febrer de 1934, sota l'organització, també, de Jack Dempsey. De moment, Schmeling navega camí d'Europa. El dia 11 del vinent juliol es casarà amb la formosa estel cinematogràfica Anny Ondra, i és de creure que abans de tornar a América disputarà alguns combats. Es recordarà que el Gcvern del Reich li indica la conveniència que es presentés als seus compatricis en un combat "de debó", ja que d'ença de la seva primera excursió a América els alemanys només l'han vist en exhibicions. També Jeff Dickson ha parlat del campió alemany i fins se li ha assenyalat Paulino com a probable adversari. Creiem que una revenja Paulino-Schmeling, disputada a la nostra ciutat, constituiria un esdeveniment.

Pel que fa referència al resultat econòmic del combat Baer-Schmeling, sembla que els ingressos no han estat tan brillants com s'havia dit en principi. Es parlava de 300,000 dòlars i sembla que han sobrepujat de molt poc els 200,000. Jack Dempsey hi haurà fet uns beneficis migradets, però li quedarà el consol de saber que Max Baer, el guanyador de la lluita, n'haurà tret encara menys profit, tota vegada que els 36,000 dòlars que li corresponia cobrar se'ls hi han repartit, al bem de creure, el que diuen alguns diaris, entre una senyoreta a la qual enganyà Baer donant-li paraula de matrimoni i diversos comerciants als quals el venceder de Max Schmeling havia fet diverses compres, l'import de les quals no havia abonat.

* * *

Decididament. "Olympia-Ring" i "Barcelona-Ring" organitzaran en el successiu el mateix dia. L'aparició de l'empresa "Espectàculos Bertran, S. L.", que organitzà dues vetllades en el "Chiterna Versalles"—i de la qual, per cert, no se m'ha sentit parlar més—, motivà que la competència de les dues empreses entrés en aquesta nova fase actual. Dimecres passat oferí com a millor programa "Olympia-Ring" i els aficionats assistiren en major nombre a l'"Olympia" que al "Nou Món".

Godoy vencé per k. o. en dos rounds a Sicilano; però el públic no sortí tampoc gens satisfet de l'actuació del pes fort xilè, degut a què Siciliano no solament no donà el rendiment d'altres vegades, sinó que ni féu gran cosa per tal d'evitar el k. o. Ni quan combatè amb La Roe no hauríem vist Siciliano fent una exhibició de covardia semblant. Aquesta paròdia de combat deixà insatisfets els espectadors; però, en compensació, els dos que el pre-

21, Dimecres BOXA-OLYMPIA Dimecres, 21
Extraordinària Vetllada Gran Gala
MATESANZ-RICO Gran revenja ROS-SANS
2 sensacionals combats internacionals, 2 a 10 rounds
Martínez Alfara-Tony Hevia ● Arilla - Cavagnoli
campió d'Espanya semi-fort cubà i "as" espanyol campió d'Itàlia
ENTRADA GENERAL: 2 ptes. Despatx loc.: Comptaduria i Centres Loc.

cediren foren ben bons. Mestres i Llanguas feren matx nul després de deu rounds portats a un tren molt viu, sota la direcció de Kid Chocolate, el qual dirigí segons fan a América, tolerant els cops de cap i les incorreccions, cosa que representava un handicap per a Mestres, més net i millor estilista que Llanguas. Kid Chocolate fou ovacionat afectuosament pel públic, el qual, en conèixer la decisió, féu objecte de les seves preferències a Llanguas, agraciació que no concorda amb el que nosaltres vèiérem en el transcurs dels deu rounds. D'acord amb el matx nul; però si un vencedor hi hagué, aquest fou Mestres, al qual, per cert, li faltà aprendre molt, encara.

L'altre combat a deu represes anà a càrrec del campió de Cuba, Torregrossa, i el valencià Primo Rubio. El cubà que el dia del seu debut posà k. o. al gracienc Tarré, es confirmà dimecres com un pugil de valua. Boxa amb un estil mol: espectacular, domina molt bé el combat a distància i posseeix un molt respectable punch. Pateix del defecte de collocar el crochet de dreta en forma que aquí considerem irregular. Però aquest defecte pot corregir-lo amb facilitat i aleshores el seu treball no tindrà cap perdó. Dimecres posà k. o. en cinc represes a Primo Rubio, al qual al quart round envià a la lona d'una precisa esquerra al fetge. No créiem que el llevantí s'alcés abans de l'"out"; però en comptar-li "nou" es posà novament en guàrdia i acabà bé el round. Però en la represa següent Torregrossa l'encertà de bell nou en el mateix lloc, i, després d'haver comptat k. o., Primo Rubio trigà encara una bona estona a refer-se. A partir d'aquest triomf, cal considerar Torregrossa en pla d'estel. Un combat d'aquest cubà amb Josep Micó omplirla l'"Olympia" fins al capdamunt.

* * *

L'alicient principal de la vetllada del "Nou Món" era l'asturià José de la Peña, que s'acarava a Tarragonès Tiberio. Com s'esperava, el triomf correspongué a Peña, que féu abandonar el Tiberio en sels represes, després d'haver palesat la seva incontestable superioritat.

El combat de mig-fons, a càrrec de Morales i Brito, fou un combat arduament disputat del qual sortí vencedor per punts Morales, que palesà una resistència superior i una millor preparació.

* * *

Demà passat hi haurà també dues vetllades. Al "Nou Món", Mateo de la Osa, que darrerament vencé l'italià Baggiani per k. o., serà acarat al txec Bernack.

I a l'"Olympia", en vetllada de gran gala, reaparaixerà Martínez d'Alfara, el qual serà oposat al cubà Tony Hevia, que amb aquest combat farà la seva presentació en els nostres rings.

Com a complement d'aquesta reunió, nom ha combinat un combat entre el madrileny Arilla i l'italià Cavagnoli, l'esperada revenja Ros-Sans, que ha despertat un grandiós interès, i un Matesanz-Rico. La vetllada, doncs, s'ho valdrà de debó.

I dissabte, a l'"Iris", seguiran els campionats de Catalunya d'aficionats, que han entrat ja en una fase interessant.

* * *

Decididament el dia primer de juliol se celebrarà el combat Uzcudun-Mac Corkindale, del qual ja fa dies que es va parlant. Aquest combat tindrà lloc a la plaça de braus "Monumental", de la nostra ciutat, i sembla que serà enquadrat amb uns quants combats d'interès, per tal que el conjunt de la vetllada respongui a la innegable importància d'aquest combat entre el campió d'Europa i el de l'Imperi Britànic de totes les categories.

QUENSBERRY

COMPREU
CATALUNYA RADIO
Revista setmanal illustrada: Ràdio, Esports, Humorisme, Literatura, Tècnica, Reportatges, Música, Les Arts, Programes
Preu: 40 cèntims

